

President: JOAN BOSCH I ROURA.
Vicepresident: JOAN VALL I CLARA.
Consell d'Administració: ISABEL BOSCH I PI, JORDI BOSCH I ROURA, DAVID MARCA I CAÑELLAS, JOAN RIBAS I FEXAS I ESTEVE VILANOVA I VILA.
Comissió Permanent del Consell Editorial: NARCÍS-JORDI ARAGÓ (President), JOAN BOSCH (Vicepresident 1r), JOAN VILLARROYA (Vicepresident 2n), JOAN BALLESTER, ISABEL BOSCH, JORDI BOSCH, PEP COLLELLEDMONT, ROSA FONT, JAUME OLIVERAS, JOAN RIBAS, LLORENÇ SOLDEVILA I ESTEVE VILANOVA. **Defensor del Lector:** PEP COLLELLEDMONT I OLIVA (defensor@elpunt.cat).

Directors Generals: ANNA MARIA RIBAS (Gestió) i EMILI GISPERT (Continguts).
Subdirector General de continguts: JORDI GRAU.
Directors Comercials: SANTI AMORÓS (Ei 9), JORDI CANTÓ (Ei Punt.cat), XEVI ESTEVA (Agències), SARA MASSANAS (Organització), EVA NIEGRE (Presència) i CRISTINA TAILLATS (Equips locals).
Administració: CARMÉ BOSCH. **Compres:** LLUÍS CAMA. **Distribució:** CONCEPCIÓ CASALS.
Màrqueting: TONI COROMINAS. **Recursos Humans:** MIQUEL FUENTES. **Finances:** MANEL GÓMEZ. **Serveis al Lector:** CARLES GRI. **Sistemes d'Informació:** JOSEP MADRENAS. **Relacions Institucionals:** XAVIER PAJARES. **Comunicació:** ALBERT PARÍS. **Difusió:** EDUARD VILLACE.

Director: EMILI GISPERT I NEGRELL.
Directors Adjunts: MIQUEL RIERA (Comarques Gironines), FERRAN ESPADA (Edicions), JORDI CAMPS (Tancament), GÈRMA CAPDEVILA (Catalonia Today), MANUEL CUYÀS (Sèries), JORDI GRAU (Opinió), TONI MUNOZ (Aparts i Consell Editorial), XEVI SALA (Informació General), PEP RIERA (Ei 9), ENRIC SERRA (Ei Punt.cat) i JOAN VENTURA (Presència).
Redactors en Cap: JORDI MOLINS, RICARD PALOU, JOAN RUEDA I TURA SOLER.

LA TRIBUNA

Manuel Cuyàs

Periodista

Rendits o independents

El vespre de dimarts 26 de febrer, el dia ja famós en què Jordi Pujol va admetre la possibilitat de la independència de Catalunya al seu bloc, l'expresident va participar en un acte que tractava de la internacionalització de Catalunya. L'organitzava l'Agència Catalana de Notícies (ACN), que acaba d'inaugurar un servei en anglès per explicar al món les novetats de Catalunya sense que el món i els seus diaris hagin de saber-ho a través dels corresponents destacats a Madrid i, per tant, contaminats pel que de Catalunya es diu a Madrid, que és un desastre.

Tal com explicava dimecres Lluís Bou en una crònica en aquest diari, van acompanyar Pujol l'economista professor a Estats Units i director del Centre de Recerca en Economia Internacional Jordi Galí, que va ser presentat com un futur premi Nobel en la seva especialitat; Jordi Camí, director del Parc de Recerca Biomèdica de Barcelona; Benedetta Tagliabue, arquitecta italiana amb estudi a Barcelona que treballa arreu i que, no per res, és l'autora amb el seu marit, Enric Miralles, de l'edifici del Parlament d'Escòcia; i Ferran Soriano, president de Spanair. El col·loqui va ser molt ben dirigit per Saül Gordillo, director de l'ACN. Un cop escoltada la primera ronda d'intervencions,

tota la gent que omplia la subterrània sala d'actes del MACBA havia rebut una injecció d'autoestima tan completa que semblava que voléssim. Catalunya és una potència de primer ordre, Catalunya exporta coneixement i altres coses més materials, Catalunya està situada en el lloc geogràfic precís en el món globalitzat, Catalunya atrau investigadors, a Catalunya hi ha país, que vol dir que hi ha gent i hi ha societat travada... La segona ronda ens va fer tocar més de peus a terra. Punts flacs: massa dependència comercial amb Espanya i poca amb Europa, infraestructures que ens fan poc competitiu, baix domini de l'anglès, debilitat política...

¿Es va parlar en aquell col·loqui d'independència, el dia famós en què Jordi Pujol s'hi havia referit al bloc? No se'n va parlar obertament a favor ni en contra, però el fet cert és que per a tots els oradors Catalunya era una peça separada, separada sobretot d'Espanya, que amb estadístiques, números, cen-

XAVIER PORRATA

tres de saber i iniciatives es podia mesurar i comparar amb la resta de països del món. De vegades amb avantatge, de vegades al contrari, però s'hi podia mesurar. Jordi Galí, el "futur

premi Nobel d'Economia", va parlar un moment d'una eventual Catalunya independent. Va ser un exercici intel·lectual, una hipòtesi que no comprometia a res, però l'exercici i la hipòtesi sortien d'un candidat al premi major, poca broma.

A Pujol se li han trencat els ponts amb Espanya que Vicens Vives, un dels seus mestres, Salvador Espriu, el "poeta nacional de Catalunya", i ell mateix havien construït o havien cregut convenient construir. La pedagogia amb Espanya ha fracassat –paraulas de Pujol el pedagog–, el Tribunal Constitucional no accepta els drets de Catalunya, els dos grans partits espanyols i l'opinió pública opten pel reforçament de l'Estat i treballen a favor de la castellanització de tot Espanya... On són els intel·lectuals, els polítics i alguns empresaris que durant la dictadura i al principi de la transició ens eren tan amiguets? La seva veu –fàmic– no se sent. L'agressiva, tothora.

En aquest context Jordi Pujol parla en el seu escrit de ren-

dició o d'independència com a alternativa de futur. La independència, com a concepte o com a aspiració, està clara. Una altra cosa és com es materialitzaria. Però, la rendició? Qui es vol rendir? En l'acte de dimarts en què es presentava una iniciativa periodística per projectar Catalunya al món no s'observava ningú, ni a l'estrada ni entre el públic, amb ànim de derrota, sinó tot al contrari. Qui pensa rendir-se no fa balanç dels punts febles d'un país per convidar a superar-los i demana o creu imprescindible més política per aconseguir-ho. Si admetem que a Catalunya hi ha país i hi ha gent i joves amb futur, no es pot parlar de rendició. Si de cas, l'alternativa és una altra: o aniquilació o independència. Ens podran aniquilar, que ja ho veurem, però, rendir-nos?

Si admetem que a Catalunya hi ha país i hi ha gent i joves amb futur, no es pot parlar de rendició. Si de cas, l'alternativa és una altra: o aniquilació o independència

Hipòtesi

Jordi Cabré

Posem que vostè és americà, o suís, o francès. I que té simpatia per un partit, que és el partit que governa. Fa molts anys que governa, dècades i tot, però fins ara ningú no l'ha pogut descavalcar del poder. Fins que s'acaba notant el desgast i la manca d'idees, i les enquestes ja no són favorables. Sembla que el candidat no funciona, que no connecta, per

molt que sigui qui ostenta el poder. El partit li expressa la necessitat que plegui però ell i el seu equip (fonamentat en una facció del mateix partit) mantenen la voluntat d'impulsar la mateixa candidatura.

Al partit se li acudeix cridar un altre home, prou conegut dins del mateix àmbit ideològic, per substituir el cap de cartell. Es planteja l'operació d'amagat del candidat oficial. Però aquest substitut no vol fer cap pas si no té garanties de guanyar, cosa que

el partit no pot oferir-li. De manera que el candidat, aliè a aquestes operacions però conscient de la desconfiança del seu partit, no només es reafirma en les seves intencions sinó que demana suport explícit. Cosa que la seva formació li nega, sumant-hi l'aparició d'un tercer en discòrdia, del mateix partit, que planteja resoldre el problema amb unes primàries. Les primàries es plantegen així, entre un candidat en hores baixes i un aspirant (en aquest cas una aspirant) que ni

tan sols pertany geogràficament a l'àrea electoral que es pretén governar. I enmig d'aquesta lluita, el partit presenta enquestes i més enquestes certificant les males expectatives del candidat. Que fins ara encara és candidat, i encara és el primer home que té el partit en aquell govern. M'he oblidat d'afegir-hi una cosa: només falten tres mesos per a la cita electoral i l'adversari no té dubtes de candidatura.

Guany qui guanyi aquest debat intern, sigui quin sigui el can-

didat: vostès realment farien confiança a una formació que improvisa tant en termes d'equip, de candidatura i conseqüentment també de programa de govern? És seriós que un candidat no tingui partit, i un partit no tingui candidat (ni per tant proposta), a només tres mesos de les eleccions? Poden succeir aquestes coses? Doncs succeïxen: i encara Hereu i Tura deuen fins i tot pensar que tot plegat els dóna ressò mediàtic. Hi ha gent per a absolutament tot.